

BÁLINT BÉLA

MAG A KŐ ALATT

BÁLINT BÉLA

**MAG
A KŐ ALATT**

All Rights Reserved
Bálint Béla © 2020

Írta: Bálint Béla

© Bálint Béla, 2020.

ISBN 978-615-81524-2-6

Kiadás helye: Szombathely, Hungary

Tartalom

ELŐSZÓ.....	6
AZ ÉRTELEM mese-vers.....	8
A KATICABOGÁR	11
A FÜRKÉSZDARÁZS.....	12
A DOLGOZÓ HANGYA.....	13
A HANGYA KATONA.....	14
A VÍZIPÓK.....	15
AZ ÉTICSIGA	16
A KRUMPLIBOGÁR.....	17
KÉRDÉS.....	21
HALVÁNYKÉK HÁTTÉRREL.....	21
A LÉT TEMETŐJE.....	22
MAGÁNY.....	23
BENEDICTUS QUI VENIT in NOMINE DOMINI	24
AMEDDIG LÉLEGZEM.....	25
A KÖRTELEN VÉG.....	26
A SEBEZHETŐ VILÁG.....	26
EGYETLEN SZÁL RÓZSA... ..	28
KARÁCSONY EST.....	29
A MŰVÉSZ... ..	31
XXI. század: vi-LÁGERE!.....	36
FÁRADTAN, SZÜRKÉN.....	38
HÚSVÉT REGGELI KECSKEMÉTI HARANGOK	39
16 ÉVESEN	40
LEPTON DAL.....	41

MÉG ODAÁTRÓL...	42
ŐSZI LEVEGŐBEN	43
PILLANATFELVÉTEL ATÉRRŐL	44
PAN - A(sz)	47
SÖTÉTKÉK BÚCSÚ A XX. SZÁZADTÓL	48
PIROS, KÉK, ZÖLD	51
ÉRTETEK	52
AZ ŐRZŐKRŐL	54
A CSEND	55
A CSEND TERE, A TÉR CSENDJE	58
AZ ÉLET-FOLYÓ	61
REPÜLNI TANULTAM	63
MILLIÓ FEJŰ GYUFASZÁL	65
NAP, VÍZ, KVANTUM-HULLÁM	68
TÁRSAM	69
ÉLETKÉP	70
TALÁLJ MEG ÚJRA	71
NAP-ÓCEÁN... HAJNALI „HULLÁMOK”	72
TETTEN ÉRT IDŐ	74
SÁRGÁ FÉNNYEL A HÁTTÉRBEN	76
A BIZONYÍTVÁNYOM	77

ELŐSZÓ

Nincs már vesztegetni való időnk. Azonnal el kell kezdenünk vigyázni a másik emberre. Átérezni örömét, bánatát. Őszinte barátsággal közeledni hozzá. Segíteni és bátorítani, ha kéri.

Ja, hogy ez csupán illúzió?!

Igen, az! Egy olyan világban, amelyben eddig éltünk.

De kellene egy emberibb! Csakis rajtunk múlik, mi magunk döntjük el, hogy felépítjük-e.

Annyi mindenben túl vagyunk már, és most ismét válaszúthoz érkeztünk. Persze ajánlanak nekünk alternatívákat, sajnos éppen azok, akik idáig, eddig a zsákutcáig vezettek bennünket! Vajon most nem tévednek-e... ismét?!? Esetleg szándékosan, hátsó gondolatokkal a zsebeikben ajánlanak majd új reményeket... új hajnalokat gyermekeinknek.

Ilyenkor a tudósok és a valódi művészek azok, akik alkotásaikkal megmutathatják gondolataikat, kifejezhetik reményeiket, rámutathatnak a gondok valódi gyökereire.

A vers ma már csak kevés kiválasztott érdeklődő kedvenc műfaja. Pedig tömören fogalmazhatók meg bennük azok a gondolatok, amelyek mostanában nyugtalanítanak mindannyiunkat. Akkor jók, ha elgondolkodtatnak bennünket és némelyikük az érzelmeinkre is képes hatni. Ha egyszerre mindkettő megtalálható egy versben, akkor az már „mesterdarab”. Az alkotónak pedig törekednie kell rá, hogy minél több ilyet alkosson.

Az emberek még talán soha nem látott módon vágnak az igazságra. Érzik, hogy szűk csoportérdekekből adódóan gyakran félrevezetik őket. S, igazán hálásak tudnak lenni, s a művészt

magasra emelik, amikor megérzik, hogy egy-egy alkotás őszinte, kendőzetlen valóságban beszél mindarról, ami őket is foglalkoztatja.

Ebben a válogatásban sok olyan versem található, amelyek évtizedekkel ezelőtt születtek. Most, amikor válogattam őket, hogy melyik kerüljön ezen kötetembe, magam is megdöbbentem *aktualitásukon*.

Barátaim biztatására, valóban kár lenne eltitkolni őket a gondolkodó emberek előtt... Feladatukat és szerepüket ezek a versek akkor töltik be, ha eljutnak minél több ember tudatába, és ott elindíthatnak olyan folyamatokat, amelyek felvillanthatják a fátylat a történések valódi okairól, összefüggéseiről. Úgy tűnik, hogy erre óriási igény van jelenleg. Elérkezett tehát ezeknek a versbe foglalt gondolatoknak az ideje. Olvassátok olyan szeretettel, amilyen gondossággal én készítettem el őket. S, ahogyan Marlo Morgan, az író mondja; „Vigyétek hírét az igazaknak...”

AZ ÉRTELEM MESE-VERS (SAJNOS)

Kiszolgáltatva, árván ült ketrecébe zárva az
ÉRTELEM.

A rácson tábla éktelenkedett:

AZ ÉRTELEM TÁPLÁLÁSA TILOS!

- Csak egy kis peregdarabkát... - szólt egy tisztán
csengő gyermekhang.

- Nem látod a táblát, te mafla!- mordult rá egy durva
felnőtt, érces hangja. – Hogy is ne! Még megerősödne,
felhízna - a fenevad... mi lenne akkor velünk
emberekkel !?!

- Csak megsimogatnám... - folytatta kitartóan a gyermek.

- Hozzá ne érh! Te haszontalan. Még megmar!

- De, én mégis... s már nyúlt a kis kezecke a hideg rács felé.

A rács mögött az ÉRTELEM uralta erős fényben - mintha
megmozdult volna valami. A rácsok közül széles fénysugár
indult el nagyon lassan a kezecke felé.

- Vigyázzon!!! - sikított egy női fejhang.

Egy sötét férfialak sziluettje lépett elő a tömeg

ALAKTALANSÁGÁBÓL...

A gyermeket megragadta és hátra rántotta.

A széles fénysáv egy pillanatra megtorpant, majd folytatta
útját ugyanolyan fenséges lassúsággal...

A tömeg felhorkant, és hátrálni kezdett a feneketlen sötétségbe.

- Jaj, nekem! Ott maradt valaki! - ordították többen is.

S valóban, az ÉRTELEM ketrece előtt lévő korlátnál állt EGY emberi alak.

Két kezével kapaszkodott a korlát hideg fémrúdjába.

Arcát az ÉRTELEM felé emelve, büszkén, egyenesen állt.

A fény egyre közeledett felé, a szűrt kékes sugarak között láthatóvá vált a tudós-gondolkodó ember jellegzetes ruházatának sziluettje.

- Jaj! Elpusztul a szerencsétlen! - sikította valaki a mély sötétségből.

Az alak kitartóan, mozdulatlanul állt... nemes tartással.

Mígnem elérte fejét a FÉNY...

Lágyan megérintette, elidőzött rajta egy kissé, mintha simogatta volna.

Körbe fonta.

- Tegyenek már valamit! Mindjárt elragadja! - ordított egy bariton a hátrahőkölt, sötét tömegből.

A FÉNY egy kicsit játszadozott még, majd lassan visszavonult emberek által készített ketrecébe.

A gondolkodó ember még állt ott egy keveset, majd elindult - felemelt arccal - a tömegbe... a sötétség megnyílt előtte.

Arctalan suttogások hallatszottak:

- Csoda történt...! Nem bántotta!

Ekkor az alak megállt, láthatóvá váltak tiszta vonásai, egyéniséggé vált az arctalan tömegben.

Szeretetteljes nyugalom uralta arcát.

- Miért bántott volna!?! Hisz csoda sem történt!

A ketrecet veletek építették meg, hogy elzárjanak benneteket

TŐLE

... így csupán sötét tömeg vagytok... alaktalan massa,

játékszere a gyűlöletnek s az irigységnek,

a nyájszellemű sötét horda...

Miért nem mentek és fürödtök meg benne?
Legalább gyermekeiteket engednétek hozzá... hogy egyszer
csak felkelhessen a napja - bennetek - mindannyiótokban...
az értelem hajnala!
Ám ti egymást tapossátok irigyen az egyre mélyülő sötétségbe.

Aki a táblát a rácsra felhelyezte... ő a TI valódi ellenségeitek!

Az alak tovább haladt. Amerre ment, halovány fény derengett...
nyomában néhány alak félszegen lépkedni kezdett, kiválva
az arctalan sötétségből, próbálgatták első lépéseiket...
A tömegből lábak nyúltak olykor ki és felgáncsolták
őket... de ők feltápáskodva is tovább haladtak... egyre többen.

2000. Pünkösöd

A KATICABOGÁR

Vajon mit csinálnak a napraforgók éjszaka?
Vajon mit csinálnak a csillagok nappal?
Merengett el a katicabogár, egy pipacsszirmon üldögélve.
Majd hirtelen
az alábbi megállapítást tette:

Mégis csak a halál teszi értékessé az embert.
Amikor arat a halál - utána - ugrásszerűen megnő
az emberi egyed értéke.

Majd megtöltötte tracheáit a napraforgóföld
fölött lengedező, permetezőszertől átitatott
levegővel.
Talán, ha öt métert repült még...

A FÜRKÉSZDARÁZS

Amit a birodalmak művelnek, az a: demokrácia.

Amit az Ő demokráciájuk elszenvedői csinálnak:

az a terrorizmus vagy forradalom...

Legalább is a méh-királynő szerint.

A terroristák - tehát - a demokrácia legjobban elnyomott tagjai.

De hát mi a különbség a terrorizmus és a szabadságharc között?

Az egyik öncélú, a másik a közösségért folyik.

Figyelembe kell vennünk, hogy a demokráciák időről-időre megbuknak!

Ilyenkor a terroristák vezérei kezdik építeni - saját -
„demokráciájukat”

- gondolta a fürkészdarázs, és betört
a háziméhek - demokratikusnak cseppet sem mondható -
társadalmának gazdag kaptárába... *prédát remélve.*

A DOLGOZÓ HANGYA

Semmilyen értéke sincs a dolgozónak -
merengett el homlokát törölgetve, egy igen forró nyári napon a
hangya.

A boly(gó) nyolcmilliárd dolgozója közül csupán egy vagyok.

Nem képviselek semmilyen értéket, ha megölnék,
ha eltaposnak, ha megbetegszem s belehalok.

Senkinek sem hiányzom majd, sőt észre sem veszik.

Na jó! Esetleg egy-két napig gyászolnak majd néhányan.

Ráült az általa görgetett morzsára és megállapította:

Elgondolkodtató... amikor a Római Birodalom
rabszolgái elfogytak, a szabad polgárok már
dolgozni nem akartak, a birodalom dolgozók
nélkül összeomlott.

Úgy tűnik, a történelem gyakran ismétli önmagát!

A középkori Európán átsöprő nagy járványok után
rögvest megnőtt az addig állati sorban tartott jobbágy
értéke...!

Kereslet-kínálat az élet, itt más törvény nincs.

Ha kevesebben lennének a bolyban, azonnal értékesebb lennék!

S, máris fűrgén begörgette az első szem DDT-port a boly
föld alatti raktárába...

A HANGYA KATONA

Tragikus, hogy az ember által épített társadalomban
a közönséges egyedek kerülnek olyan pozíciókba,
amelyben ők minősítgetik a náluk műveltebb,
olykor zseniális egyedeket.

Sőt, a butábbak ítélik meg a gondolkodók
fölött!

Az intelligensebb... az szerényebb, és semmiképpen
nem törtető.

A buta pedig törtető és pozíciót akar... minden áron
hatalmat.

Éppen ezért kevésbé intelligens!

Talán ezért van az, hogy a bíróság ítéletei
és az igazság között, olykor nagy űr tátong.

S, ezzel átharapta egy betolakodó dolgozó hangya nyakát.

A VÍZIPÓK

Vidáman futkározott a gyermekmedence vizének felszínén a vízipók.

Az emberek... hmm!?! - gondolkodott hangosan.

A Tér nyugalomban és egyensúlyban lévő energia-tengerébe
gyermek-tenyerükkel „belecsapnak” és a
szétfröccsenő energia-cseppeket megszámolgatják és
elnevezgetik a
gyorsítóikban.

Miközben nem észlelik, hogy minden egyes cseppecske
ugyanabból az Egyetemesből
szakított ki gyermektenyerük által,
a részecske-gyorsítónak nevezett „medencéjükben”.

Mennyivel jobb lenne, ha fröcskölésük helyett inkább
megtanulnának
rajta „járni”!

Pancsolásukkal - ugyanis - megzavarhatják a „vízen járók”
nyugalmát

sőt, még azok életét is veszélyeztethetik!

Gondolta a vízipók, s ekkor becsapódott közvetlenül mellette
egy
nagy, piros, pöttyös labda...

AZ ÉTICSIGA

Milyen kellemes haladni ezen a meleg, és sima vasúti sínen.

Bár aggasztó módon egyre jobban remeg... vajon miért?!

Mit is mondott erről apám?

„A túl egyenes és simának tűnő út a legveszélyesebb!”

Majd hátra fordította jobb szemét:

Lám, apámnak volt igaza...

Az életet legyőzni nem lehet... legfeljebb csak elpusztítani -
tanították a bölcsek...!

Ha keresztülmegy rajtam ez a hatalmas kolosszus... na, bumm!

Utána már semmi nem történik velem,

ha pedig semmi nem történik, akkor NINCS idő!

Már csak azt kellene megértenem, hogy amikor semmi nem
történik velem, akkor

„hol” van az idő?!?

Az étellel együtt kapjuk - tehát - az időt?!?

Einsteinnek biztosan nem volt igaza abban, hogy

a mozgási energia - tömeggé alakul át... lám,

oly nehéz mindenem, holott alig haladok!

Ha pedig beragadok a vonatkerékbe, akkor körmozgássá

válak az egyenes vonalú, egyenletes mozgásom.

Ezáltal időtlenné válok, mint az atommag körül keringő
elektron.

Még ennyire sose remegett alattam a sín... - gondolta a kis
csiga.

Bár ezen egyáltalán nincs mit csodálkoznom, hiszen a világ
a kereszténység utáni állapotában van...!

S, ebben a pillanatban kicsinyke tömege
időtlen energiává változott... örökre.

A KRUMPLIBOGÁR

Ezen világutazó társadalom arisztokratikusabb külsejű egyedeit
szokás

BURGONYABOGÁR-nak szólítani.

Ha mindenki úgy élhetne, mint Floridában a milliomosok, akkor
ki végezné el a munkát? - kérdezte a burgonyabogár.

A technológiai fejlesztéseknek olyan színvonalra emelése lenne
a megoldás, amelyen nagyrészt automata gépsorok dolgoznának
- válaszolta a másik krumplibogár.

O.K.! És kik állítják elő majd a gépsorokat... szintén gépsorok
talán? - ironizált a jó módú burgonyabogár. - S, ki
tartja majd karban a gépsorokat, ha mindenki Hawai-on lesz!??
- folytatta cinikusan.

Ha MI, burgonyabogarak, társadalmunk arisztokratái
GLOBALIZÁLÓDUNK...

Akkor jönne csak igazán el a burgonyavész - vágott szavába a
másik krumplibogár, majd bölcsen folytatta:

A következő krumplibogár forradalom úgy zajlik majd le,
hogy a sok „kicsi” elveszi majd a csupán néhány főre apadt
gazdagtól azt a szupertőkét, amelyet felhalmozott.

- Hogy merészeled családom, jó nevű elődeim munkáját
becsmérelni!?

- Az igaz, hogy Te - tényleg - nem tehetsz semmiről,
Te valóban beleszülettél a „krumpliföldre”... igazán
semmiért sem kellett megdolgoznod.

Csak enned és fogyasztanod kell!

- Szóval én vagyok a jó módba önhibáján kívül beleszületett,
arisztokrata krumplibogár?!

Akkor miért akar engem elpusztítani a sok szegény
krumplibogár?

Hiszen önhibámon kívül vagyok gazdag...!

- Mert irigyek. Sőt, mert tetszik nekik, ahogyan Te élsz! Munka nélkül. Csak eszed azt a sok-sok krumpli-chips-et.

Ők is így akarnak élni.

- No, és a vallás nem tartja őket féken...?

- Már régen nem! Annál már ők is okosabbak...

- Akkor harc?!?

- Igen, s rossz hírem van a számodra - feleselt a pór krumplibogár.

- Mondd hát, te csikoshátú szegény rokon.

- Nos, a társadalmi jólétért folytatott küzdelmet mindig a jól élő réteg veszítette el végül is... a krumplibogarak társadalmának története során.

Szóval, aki gazdag, az legyen tisztában vele,
 hogy nem örökre az!??

Ha nem is az ő életében, de gyermekeitől vagy unokáitól el fogják venni a nagyon szegények mindazt, amit elődei felhalmoztak.

- Mi van, ha mi ügyesek leszünk - válaszolt a jómódú krumplibogár -
 és kijátsszuk, becsapjuk majd a sok szegény fajtársunkat, hogy ne tudják elvenni tőlünk a fogyasztói pozíciókat...! Erre felelj,
 ha tudsz, te szegény „rokon”!?

- Hiszen mást sem csináltok generációról-generációra - válaszolta korgó gyomorral a szegény krumplibogár. -
 Kijátszotok minket.

Nekünk csak a munka jut, nektek meg a fogyasztás.

- Na, most már elég! - sikított fel a jómódú - Hívom a katonáimat és a rendőreimet.

Majd ők megtanítják neked, hogy hol a helyed.

Kifogyott az érvekből! - dörzsölte első pár lábait
a szegény kis krumplibogár. – *Íme, eljutott az erőszakig.*

- Jaj, de mi ez a sötét árny? Talán egy felhő?

- szeppent meg a szegény krumplibogár -

Nem felhő! De, hiszen ezek a Keleti-Sáskák... és mennyien!
Elhomályosítják a Napot is. Ó, ho-ho, álljatok meg! - ordította a
kis szegény krumplievő. - Állj! Hagyjátok abba!

De már senki nem hallotta meg vékonyka sikolyát.

Lekopasztott krumpliföld maradt csupán néhány perc elteltével
a Keleti-Sáskák után...

- Pfűj... Mi volt ez? Hol a krumpliföldem? - próbált kibújni a
homok alól a „gazdag” krumplibogár. -

Te mit zokogsz itt, szegény rokon?

- Azért sírdogálok, mert én örökre szegény maradtam... Ám

- s, egyszerre csak felragyogott a tekintete -

most már Te is olyan földönfutó lettél, mint én.

- Miről beszélsz, te faragatlan...!?

- Arról, amíg mi itt vitatkoztunk a krumpli igazságosabb
elosztásán, addig

messzi, keleti vidékekről ideértek a nálam is szegényebbek, és
lerabolták a te gazdagságodat... no, és persze jól laktak vele...

hi-hi-hi - kuncogott a szegény.

- Micsoda... mi történt??!

- Hát, persze, te a jólétben szellemileg úgy lelassultál, hogy
fel sem figyeltél

a messze-keleti sáskák nyomorára... és ők nem ismerték
azt a módszert, amellyel én próbáltalak meg rávenni, hogy
nekem is juttass a nagy gazdagságodból.

Látod, ők nem tárgyalgattak veled, hanem egyszerűen - néhány
perc leforgása alatt - elvették mindazt, amid volt!

A te GLOBÁLIS krumpliföldedet egészen egyszerűen
fölgabálták ezek a barbár, messze-keleti sáskák...
hi-hi-hi... ha-ha-ha - és most már kárörvendve,
a hátán fekve fuldokolt a nevetéstől a kicsinyke, szegény
krumplibogár.

- Azt hiszed, hogy én nem tudtam - ült le szomorúan egy
homokrögre a *volt* arisztokrata krumplibogár.
- Nagyon is jól tudtam én ezt. Hiszen mindig ez ismétlődik az
egyiptomi szent szkarabeusz óta...! Mindig így van ez.
Bár nekem még maradt egy kis tartalékom... megyek, s
elkezdem vele valahol máshol ismét az életemet -
s, lógó csápokkal elindult Észak-Kelet felé.
- Hmm... ez jól itt hagyott engem. De, miért megy ez éppen
arrafelé??

Ez tudhat valamit!

Jaj, ezekben a tanult arisztokratákban egyáltalán
nem lehet megbízni. Az lesz a legjobb, ha én is utána osonok...

S, a két megtépázott krumplibogár befejezte társadalmi
párbeszédét.

Még az is lehetséges, hogy egyszer szövetségesek lesznek,
valahol messze keleten,
hogy a náluk egyszerűbben gondolkozók
felett ismét gondtalanul uralkodhassanak, élhessenek...
Legalább két-három generáción át!

KÉRDÉS...

Mondd, milyen az a világ, ahol a tudat a Szent lényeket
nem engedi át,
Ő maga, pedig vakvágányon, tétován, töprengve áll!

1989

HALVÁNYKÉK HÁTTÉRREL...

Az igazi nagy játék odaát kezdődik majd!
Tér-idő nélküli, végtelenül vidáman tobzódó, meleg
forma és színvilágban.
Milliónyi apró, tisztán lebegő **öntudat**.
A látszólagos, tűnékeny káoszt az egész térre kiterjedő
hatalmas, örök, szeretet nevű erő rendezi végtelen pontosságú
létformává.

1989

A LÉT TEMETŐJE

Lassan hullnak alá sárga levelek, a szűrt fényben.
Egy kopott padon némán őrködik egy húr nélküli hegedű.
S, lassan betemetik a hideg, párás, síri csendben aláhulló, arany-
levelek.

A távoli - őszi - homályban megnyugvással áll, mozdulatlanul
egy feszület,
mely szimbolikus önmagában őrzi létének **hatalmas**
energiáját.

1989

MAGÁNY

Mi lehet fontosabb a virágnak?
Az eső cseppje, vagy a fák lombjai
között beszűrődő kora tavaszi napsugár?!
Talán a lég lázas gyötrelméből zöld levelek
felszínére kivajúdott hajnali harmat...?

Ostoba az ember, aki az Egységben
ellentéteket lát.
Hiszen mindez Egy és ugyanazon élő egység,
egymással összefüggő rendszere.

A harmat, az eső, a Nap, és a virág.
Mitől lenne „különb” az ember
mindattól, ami maga a: világ...!?

Ha gondolkodni csak úgy képes, hogy
mindebből kiemeli önmagát... sorsa:

Mint versben egyetlen soré:
a MAGÁNY!

2000. augusztus

**BENEDICTUS
QUI VENIT in NOMINE DOMINI**

Tökéletesre teremtettél a TE képmásodra,
az élettől meg kapunk néhány hatalmas
pofont... és máris rohanunk Hozzád vissza!

Bocsáss meg... Kegyelmezz... Védj meg!
Ilyeneket mondogatunk, mert élni akarásunkban,
Nélküled mégis csak tudatlan árvák vagyunk.

**Pedig a CSEND mindig „ott” van,
csak nem halljuk a zajtól...**

**Pedig a világ olyan, mint árnyék a vízen:
állandó mozgásban van és mégis
ugyanaz...!**

**Pedig az anyag csupán olyan ATÉR-ben,
mint homogén vízben az örvény...**

Ezért engem az **ERŐ** érdekel
az erő... amely az
emberben lakozik
ÁLTALAD!

1999

AMEDDIG LÉLEGZEM

Szőke angyal-fonat, hajkorona...
Napsugár arcban égszínkék szempár...
Mosolygó ajkak, mint éjben az ezüst
holdsugár...

S, a lélek, melytől oly ragyogó a fenti kép
Te benned Isten ajándékaként tovább él...
Akkor is, ha én már felhő szélén ülve éretted
aggódva várlak majd odaát... - bohóc arcom maradt csak
lenn véled, de tudod:
a lélek mindig bevárja önmagát!

Hová is lehetne csupán „emberként”, Földi barbár
vadonból feltisztulva, csak „ott” fenn találhatja meg
majd lélek a párját igazán.
Isteni Kegyelem, Szent Megváltás, ha velünk mindez
megtörténhetett már ideleenn...

Angyal-fonatod kezem fején nyugszik, míg békésen
alszol délután. Mozdulni sem mer az atom-világ,
hiszen lélegzel ütemesen, mint csendben
- kvantum-léten - átsuhanó angyalszárny.
Őrzöm lelked Szent Békéjét,
- ó, boldog délután -
hiszen most piheni ki világi létünk harcait,
s álmodja meg angyal-létünk új hajnalát!

2000. január

A KÖRTELEN VÉG

Miért aggódsz EMBER?!?
Jövődért...?
Hiszen jövőd ugyanaz, mint múltad volt!
Szenvedés és gyönyör...

A SEBEZHETŐ VILÁG

Harmatból font indáján jár a Földre Napsugár.
Sötétségben élünk itt az angyalvilág talaján!
Szikrázott az Angyalhang mélykékké fagyott téli égben.

Csillagszórt fagyhalál. Karácsony-éj közelében éhezik
a ronggyá nyűtt nagykabát.
Megváltásra nem volt elég kétezer mély esztendő...?
Elmúltával mindig létezik még szegény!?!
visszatér!

Dideregve zizzen szét, fagyott jégen két veréb...
Hatalmas kincs az égben, fenn az elesett szegény...
Istenünk a Fiát küldte - értük - s megígérte:
visszatér!

Buta világ tartsa becsben szegényeit,
ha Isten Fiát ismét látni szeretné...
- csiripelte a veréb... -
meghívó léssen ez az Úrnak... így Karácsony idején!

Ropogott a friss hó lábam alatt, s elröppent a két veréb...
Álltam némán a hóban, a csenddé fagyott Ég peremén.
Agyamban csak elesett, éhező verébhang... - vagy álmodtam
azt, mi már csupán visszhang...?!

Ébredező értelmem, pöröl velem, s kacag rajtam: hiszen ilyen
fagyban nincs veréb, kivert kutyák idején...
Angyal-szárny suhogott hát ismét fáradt elmém-rejteken!

Mily hatalmas csapda...!
A világ, ha Urát látni akarja... tisztelje úrként a Szegényt!
Sebezhető ímé a világ,
melyben gazdagok dacos önzése teremti meg
az Isten világot látni kívánó erejét:
a fagyos, téli éjszakán rongyokba burkolódzó erényt!

Kecskemét, 1998

EGYETLEN SZÁL RÓZSA...

A legmélyebb filozófia vagy... szemlélek csak némán.
Képes vagy MOZOGNI... sőt, fényben szirmot bontani.
Sötétben becsukódni lényed kapuján.

Mozgatsz anyagot, talajból oldatot, s megkösz megannyi
FÉNYENERGIÁT...

Hordozod magadban utódaid jeleit!
Színben állsz, mit a természet kevert titkos palettán
Szerelmesen játszadozol éhes rovarral, kacérkodva reggeli
harmattal, s lakód... a katicabogár!

A legmélyebb filozófia vagy: a lét misztikus oltárán tüskéidet
bölcshéletem alkotta. Sejtjeidben molekulákat alkotó
atom-energia nyüzsg, zizeg röpké nyáréjszakán.

Az őszi dér gyertyalángként falja fel viasz-tested,
elolvastva az idő háromdimenziós oltárán...
formát ölt - tehát - valami,
melyet értelmemmel csupán a szubatomi kvarkokig tudok
felfogni.

Vajon ugyanez az erő munkál versíró testemben vagy más...?

A valódi csoda az: ahogy mindezt teszi
- mint dolgozó polgár -
miközben szemében mosoly vibrál,
oly hallhatatlan csendben,
olyan végtelen némán,
huncut hullámaival ATÉRBEN, észrevétlen
némasággal suhanva át!

KARÁCSONY EST

Árvaházak - rácsos - üvegablakaihoz nyomott orrocskák,
könnyes szemeikkel tekintenek ki a havas, esti...
Jézust váró világba!

Hópelyhek rakódnak csendben a kopottas párkányra.
Az út túloldalán - sötét ablakaik mögött - hetven évvel idősebb,
magányos lelkek leheletétől párás az otthon ablaka.
Menjetek hát, rohanjatok egymás karjaiba!
Emeljétek a gyermek-arcocskát magasba!

Ó, Föld magányos zarándokai miért idegenedtetek el ennyire
egymástól...?!

Csak nem a pénz nevű Gólem tette ezt veletek!!?
Imádni koszos papírdarabokat,
miközben a magány tombol városaid felett!?
Bölcs cselekedet-é, homo sapiens?!?

Almahéj illatú éjszakák csillagszórós magánya.
Emberlelkek dideregnek ablakaik fogságában.
Ám egyszer csak fényes csengő hangja árad szét a keserű
kalácsban, zene száll az emberi éjszakában.
Fehér angyalok vonulnak át a másodperc-világon,
szárnyaik lágy piheként simogatják végig a szív benső,
legrejtettebb zugait.

Dalolnak a könnyecseppek pisze orrocskákon,
jóságos tündérek szorgosan szállítják át az út túloldalára,
hetven évvel idősebb árvák száraz, megkopott szeme zugába...
Közöttük az elválasztó, hideg út - pénzzel kikövezett -
mocskos magánya.

Ám a hópelyhek tisztaságot hordozó fehér sokasága
eltemeti, eltünteti,
a fehér karácsonyi jóság végleg befedi,
s bárcsak alatta korhadna el tavaszig.

Az éjben fényes csengő hangja árad,
pihe angyalszárny, simogató lágy szeretet,
almahéj illatú magány...

Egy áldott pillanatra megáll a világ!
Ó, bárcsak maradna megfagyva a vad vágta!
S, a lélek-hópehely fényes-csengő-dala lehetne örök Úr
a világban!

Kecskemét, 1998

A MŰVÉSZ...

Zenész...! Játszd nekünk legszebb zenéd!
- ordított az ember-csorda –
nyaka köré tekert szövetdarabbal, melynek neve: nyakkendő!
S véli, ettől a rongytól civilizált Ő... habár derekán:
ágyékkötő.
Leült, s várta a barbár, sznob sereg a „művészi élményt”!

Én elővettem lantom, tollam s ecsetem, hogy minden általuk
felismerhető nyelvezeten kiszolgálhassam nem létező
tudásszomjukat.
Testemet éltető lelkem tüzeből felszökkenjen a legszebb FÉNY.
Éveken át játszottam néktek eme fény-zenét, miközben koldussá
tettetek, étkem esetleges, koldustarisznyám mélyén száraz
kenyér, házam fejem felől eladtam rég...
Befogadott humanista, kolduslegény, kit elismerni csak hetven
év fölött illik, mint a drága, öreg Faludyt...!
Életében legfeljebb leköpködni, utálni, mint József Attilát vagy
Adyt.

Szólt hát lelkem mélyéből a lágy, szeretetteljes fény-zene
élmény.
Az arcokon rezzenéstelen, szenvtelen kifejezés, s a szemek
tömege bután a semmibe néz...
Te hallod a zenét...? - kérdezte a nyakkendő-s barbár-vezér.
Nem én!!! - válaszolt az ezernyi samesz, segéd.
Nem...! - ordított a vezér, s orra alatt lévő kicsiny bajuszkáján
fickándozott egy mocskos, színes papírdarab, melynek
barbáréknál neve nem egyéb, mint pénz!
Pénzt evett hát, a nagy vezér!!

Zenét! - ordította a barbár-sereg.
S, hiába mondtam, hogy évek hosszú sora óta csak néktek
játszom én.
Egy ember szava száz s még ezerrel szemben mit sem ér!
Hiszen a kínai mese régen tanítá: bolondok országában MIND
az egyetlen bölcsre kiált:
mily furcsa, örült személy!

A csorda, mint ezer bölény vágtaázik tovább a Föld felszínén,
keresi napi betevő-legelőjét, s az általa imádott mocskos
papírt... a pénzt!
S, mi ott „hegedülünk” néhányan, miközben a csorda fejünk
fölött átgázol, s „keresi” a „zenét”!
Írók, költők, festők s tudósok földbe taposva a csorda által...
Bruno, Galilei, Einstein, Van Gogh végtelen magánya,
melyben testüket, lelküket minden nap tapossa a csorda értetlen
barom-hada...!
Akik felé mégis ragyog a mindent megbocsátó Isteni értelem,
egy-egy kiválasztott emberi elme működése révén!
Oly kevés nyakkendős bölény veszi csak észre a „fény-zenét”,
hogyan lenn a porban...
Jé! Még ilyet... Alulról jön a fény?!?
Itt ír, fest, zenél egy merész... s lassítani nem mer még ekkor
sem, hiszen FÉL, mi lesz, ha emiatt elsodorja a csorda, s aznap
nem lesz kenyér, s mi még fontosabb: PÉNZ!
Szent hang a dübörgésben elenyész, s imígyen a sznob barbár-
sereg meghallani képtelen, csak követelni tudja - pénzéért - a
ZENÉT...
Pénzért vett „művészi élmény” - íteld meg Istenem - mit ér...?

Lenn a porban véresre taposott fejjel ordítja Bruno: Emberek, a
jó, öreg Föld geoid alakú, s kering a Nap körül...

Galilei alig, hogy kimondja, már inkább vissza is vonja, s
magába fordulva, szemét lesütve éli életét!

Einsteinnek szerencséje van, hogy Dávid népe közé született,
így társai felemelik, megmentik s féltve tartják magasra... így
lészen a csordának újabb tudása.

S, vajh mi lesz VELÜNK... akik még itt lenn, a porban
verselünk?

Talán bizony örökre kirekesztettünk, mivel őszintén,
hazugságból épített várak helyett „csupán” az igazságról
énekelünk...?!

A kiválasztott nép, kire Isten bízta kertjét... nézzen egyszer
szét... milyenné vált a kert?!

Vagy így koszosan, gyűlölettől szítottan szép???

Talán mégis a mese hamis, amelyből eme főlény illúziója él!?!
S, a választ Isten adá meg a zenén, melyet évek óta a hordának
játszom én...

A test szelleme a vérben van...

ahogyan Mózes tanítá, s eme jó nép hányszor engedheti meg
magának az önpusztító tévedést?!

S, bölcs rabbik értitek-é tisztán, hogy a szellem a vérben pulzál,
mint CSILLAG TENGELYÉBEN A FÉNY!

Vagy csak egy éltet benneteket a PÉNZ, PÉNZ s a PÉNZ???
ISTEN ítélje meg a kertész munkáját, ne én...!

Már nem mindig van ételem - ebben a „szép” kertben, s azt sem
tudom, hol lesz jövőre ágyam s hazám!?

De tudom, hogy egyetlen bölcs tekintete sem tévedett még arra a
pontra, mit a magam szeme lát!

Az emberek félnek az újtól, így inkább körbe jár a csorda, a már jól megismert szagú porban, mintsem harmatos fű felé küldené értelmét!

Jó neki a szokott vályúja... miközben a „kertész”, kire Isten bízta Földi legelőjét, méri nekik szűk marokkal...
a PÉNZT.

Nem ad sokat, hisz dőre módon úgy gondolja, ezáltal szabályozni tudja a barmok seregét!

Még ha időről időre ember-áldozatot is kell bemutatnia, mindezért a tévedéséért, hogy megválthassa haragvó Urától, kertjét...

Önkiszolgáló népetetőiben szirupos lötytök fölött mulatja a csorda idejét.

S, közben a festő belehal a nyomorba, még ha meg is eszi saját fülét, ettől - no, persze csak halála után - értékes lesz immár a kép.

S, a TUDÁS ma is csak a máglyáról kiálthat a Térbe szét...
Ó, Szent Együgyűség!!!

Pilinszky, lemásoltad a Bibliát versben, s éltetett Téged is száz remény...

Így nem „nehéz”, hiszen aki megpillanthatja a halált, az dőre, ha Istenben többé nem remél.

De, mi még élünk!

S, jó lenne mutatni száz új csodát,
de KINEK... ha a csorda ily vad iramban rohan,
fejünkön taposva át...

Hiába zenélem: állj, megállj... eme vad harcban, már az angyali harsona hangja sem jut át!!!

Habzó szájú barbár-sereg tagjai már egymás testébe vájják szarvaikat s agyaraikat...

Küzd, hogy előbb érjen a napi moslékhoz, s neki egy harapással
több juthasson...

Ne hidd, hogy Isten nem látja ezt: a Kert, melyet itt hagyott, a
mohó kertész által túl korán learattatott...

S, túlsúlyban burjánzik immár a konkoly, amely fojtogatja a
néhány szál búzát, s közben hamis filozófiákra hivatkozva
ordítja, csak ordítja:

Zenélj hát... különben nem kapsz PÉNZT!!

Jó papok s kedves rabbik, csak csendben merem mondani
- hisz zeném úgylig alig hallani -

Istentől a hír NEM, akkor érkezik, amikor azt egy vatikáni-
rendőr jónak ítéli meg, itt...!

Lantom, tollam s ecsetem magam mellé elásom... Jaj, nehogy
meglássa valaki:

Én voltam ama merész, ki mert még itt írni s játszani...

1995. október

XXI. század: vi-LÁGERE!

Úgy tűnik, hogy ruhában vagy, pedig csak egy póló és egy szakadt farmernadrág.

Úgy tűnik, mintha ennél, pedig csak egy hot-dog.
Olyan, mintha innál, pedig csak egy dobozba zárt, olcsó,
buborékos szirup.

Olyan, mintha fogyasztana társadalmunk, pedig csak
szeméttelpeink nőnek.

Azt mondják, egészségesek vagyunk, s mégis korán halunk.
Gyógyszerünk drágán-kevés, s már rég nem tiszta a VÉR.
Úgy tűnik, dolgoztál valamiért, pedig csak önmagad tudtad
fenntartani.

Olyan, mintha évekig tanultál volna, pedig csupán
beprogramoztak, hogy
jobb RABSZOLGA légy.
Úgy tűnt, néha igazi álmaid voltak, pedig csak fáradt vágy
vibrált agyadban.

SZERETNI AKARTÁL...!

S, ők is „szerettek”... elnyűhetetlen bútorokkal rendezték be
életed:
alkohollal, kábítószerekkel, háborúkkal, öngyilkosságokkal és
válóperekkel.

Vajon jobbító szándékra nincs már remény?
Mikor lesz ott tavasz, hol írni nem tudó Fáraók uralkodnak
Írástudók felett?!

Kövé adószedőik pénzes zsákokon lihegnek, s „bölesen”
tanítják népüket...

Pénzért ma már mindent vehetsz:

NŐT, GYEREKET, KENYERET...!

Vajon ebben a világban tudnak-e még sírni a gyerekek?

Száraz, téli-fa ágában halott rügyek fekszenek.

Lelkem szabadulni szeretne testem atommagjainak térhálójából,

s olykor álmomban Fény-Országban Istennel beszélek,

ki biztat: MÉG ÉLNED KELL - sértően kemény

hullámterekben,

hogy később örökre megpihenj BENNEM.

Így hát üldöztek és üldöztél, irányítottál és irányítottak,

gyűjtöttél és költöttél.

Lefeküdtél, hogy felkelhess, befejezted, hogy elkezdhesd.

Aludtál és ébredtél...

ÉBREDTÉL!?!

Nem! Te alszol még!

S, ha ezek után kiszolgáltatva érzed fajod, nos...

megváltást ne remélj attól a világtól,

melynek FELE - teremtese óta - mindig SÖTÉT!

PSZT... Csak csendben légy! Ha felébred a világ, még

DARABJAIRA HULLHAT SZÉT...!

FÁRADTAN, SZÜRKÉN...

Bennünket, KÖLTŐKET azért
teremtett az Isten,
hogy dölyfös, sötét, sunyi emberek
taposhassanak minket.

Agyunkat járdának használva
olykor nagyokat köpnek,
s, zsebeikből - általuk termelt piszkaikat
szorgalmasan szórják ránk.

Jó ruháikban, csalással szerzett
pénzeiken vett lakkcipőikben arcainkon lépnek át.
Kinevetnek minket, ha kopottak vagyunk,
s, kicsorbult a - tőlük kapott - sok szenvedéstől
megfáradt fizimiskánk.

De jó remény, van vigasz alkonyat után,
mikor elcsendesedik a világ,
dölyfös, gúnyos uraink nem lépnek már ránk.
A hús alkonyi csendben madárcák szállnak hozzánk,
S rajtunk táplálkozva, boldog szerelmeskedésük után,
Isten üzenetét hozzák:

Igaz KÖLTŐK - habár durván rátok lép a világ -
tudhatná, hogy ezáltal RAJTATOK ÁLL!
S, másfelé nem tud menni az a dölyfös, sunyi világ,
- féltve drága cipőinek fényes csillagát -
csak amerre a TERET „JÁRDÁK” SZELIK ÁT!!

1993

HÚSVÉT REGGELI KECSKEMÉTI HARANGOK

Érces, mély hangotokat újra hallom,
Város feletti ablakából Teremtőm arca mosolyog.
Mosolyától millió kis tavaszi ágacska rügyet dalol.
Valahol füstölt sonka és hagyma illata kóborol...
De jó, hogy újra itthon vagytok, kecskeméti Harangok!

Csend volt a Főtéren... hiányoztatok.
Nem haragszom érte:
Tudom, RÓMÁBAN voltatok.
Ódát zengjetez nélküöző, por-fúttá lelkemnek:
Messzi Szent városban mit láttatok?

Láttátok-é a Szent-fényt, melyből fehér galambok repültek?
Remélhetjük-e, hogy fészket hazánkban keresnek?
Mert itt fájdalmas acél-abroncsok tartják össze a Földet,
Európában ismét gyermekeket ölnek!
Keleten milliónyi barbár, Barabás-lélek kóborol.

Ti Szent hiteteket ne adjátok, csak zúgjátok, bongjátok...
Hirdessétek a dalt, mit Rómában hallottatok,
Megtért, drága, Kecskeméti Harangok.

16 ÉVESEN

Fönn mélykék üstben forrtak a csillagok.
Ültem a nyirkos járdán, hajnalodott,
ajkaimra pára fagyott.
Nem messze tőlem csatornán át lélegzett
a város bűzös tüdeje.

Tizenhat évesen zsákutcában ültem...
Lábamnál tócsa csillogott...
- benne kedvemért ragyogva -
lejöttek hozzám a csillagok.

LEPTON DAL...

Hol hold, hol Nap,
hold nap - holnap,
s ma... élünk
tenger-csillag végtelen vizében,
belélegezve mindazt, mi holt anyag...

Énünk mélyéből táplál a fény-világ.
Protonjainkba zárt energiánk
vadul vergődik egy életen át,
Szent elektronjaink halálos ölelésében...
Szívünk ütemes léptekkel halad
idő-alagútján át, őrizve mélyén
a LÉLEKÓVODÁT...
mely kamaszként, serdülten ledobja majd
a kinőtt testruhát .

MÉG ODAÁTRÓL...

Angyalok szárnyukat földre terítik,
ágyad lészen hajnalig.
Csend a sötétben,
fények gyúlnak csillagoktól arcodig.
Karpárnádon fáradt mosoly,
mögötte az életed.
Álmodj szépen itt a sötétben, fényes eget hajnalig!

Tollpihe gyullad gyertyafényben,
felizzik míg földet ér.
Zuhanó élet, gyémántléte - hamuba írt messzeség.
Visszatekint az angylaszárnyig...
mosolyog egy kisgyermek.
Angyalkezek simogatják...
kezdődjék az
ÉLETED!

ŐSZI LEVEGŐBEN

Életünk emlékei, imígyen ötven felé...
csupán olybá tűnnek, mint nyirkos őszi alkonyon
kopott kabátunkba kapaszkodó
PÓKHÁLÓ - FOSZLÁNY...

Ostoba, ki szégyelli, megpróbálja lesöpörni
énjére tapadt emlékeit, s csodálkozik,
ha belegabalyodik.
Elkenheti, szétmaszatolhatja, de soha többé már
le nem szakíthatja magáról.
Makacsul lebeg belékapaszkodva, mint
tudatunk terében az emlékké szelídült energia!

PILLANATFELVÉTEL ATÉRRŐL...

Térdig - erdő mélyén - hóban álltam.
Úgy éreztem, rátaláltam.
Átölelve mindent... magában foglalta a rengeteget.
Feloldódott benne növény, állat s ember.
Belőle mélyeket lélegeztem.
Magamba szívtam mélyen ŐT... a CSENDET.
Figyeltem a néma-bundába rejtőző
MINDENHOL JELENLÉVŐT!

Mint megfagyott hegyi patakocska mélyén csobogó
- látszólag mozdulatlan -
ám életet árasztó tiszta folyamat.
Mint az emberi szív, melyből vér csordogál ütemes,
láthatatlan csendben, akkor is, ha nem vagy „itt”,
eszméleted valahol kóborol,
hiszen alszol.

Ő, mint fagyott vízesés mélyén a víz, csordogál benned.
Értelmeddel is megpillanthatód *a csendet*,
ha ŐT figyeled - a zenében - s nem a hangot!
Kottában, zenehangok közt megbúvó ritmusát, ütemét...
a csendnek.
Hiszen szünetjelek karjaival öleli át a felcsendülő múlandót.

Negatív lenyomat... mily pompás ritmusa a Mindenhol
Jelenlévőnek.
A hangok zűrzavara közt, szabályos ritmusban énekel
az ÖRÖK.

Hiszen a CSEND tagolja a hangokat jelekké,
zajjá... vagy éppen zenévé.
Akár az emberi beszédben: Önmagát szaggatja szét tagolt
kvantumokra,
hogy szólhasson hozzád, benned és általad...!

Mi mégsem látjuk ŐT, a CSENDET, pedig mindennél
plastikusabb óriás,
aki átöleli az erdőt, sőt, a világűrt kitöltve, a MINDENSÉGET.
Avagy Ő Maga a MINDENSÉG...?!

A Csend végtelen testében itt-ott felcsendülő,
jégcsapról lecsepegő morzsa csak az anyag!
Kottavonalakra kifeszített energia-kvantum-hangocska
sorrend...

Amely úgy véli, feltagolta a csendet...
holott a végtelen, mindent kitöltő CSEND-ben oldódva
csupán lebeg a füllel hallható hangmorzsa.
Huncut és csalárd... az emberi szem számára:
atomnak adja ki önmagát...!

A valódi ZENE nem az, mit hallotok, hanem AZ, amit NEM...!
S, eme platóni-ritmusban tobzódva formálódik láthatóvá
a CSEND,
mint mágneses erőter a vaspóban...
Mégiscsak az erőter az ÖRÖK, s a vaspó-kotta úgy állhat sorba,
miképpen ATÉR akarja...!

Mikor a CSEND majd áthatol emberi agyadon,
általá átítatva festi meg az addig láthatatlant,
gyönyörködhetsz zenéjében,
az örökkön létező TÉRBEN.

De hisz' az erdő-rengetegben éjszaka is csend van!
Épp úgy sötétben, mint nappal...
Miképpen kint a világűrben,
ahol ATÉR csendje sem szűnik meg
A NAP-pal!

PAN - A(sz)

Sírtam, mikor dicsértetek,
S nevettem, mikor vertetek...
Így életem ÁTNEVETVE -
ritkán sírtam csak.

Ha már elcsuklott hangom a rengeteg nevetéstől,
könnyes szemem égre emeltem:
S megláttam Istenem a felhők között.
Kerek volt s meleg!
Megértettem, hogy Ő minden,
Ő maga a szeretet!

Azóta vágyom már csak sírni,
benne önfeledten boldognak lenni,
s nyári hajnalon mezei harmattal hozzá szállni,
fecskedalban visítozni.

Nevetve átölel majd láng-karjaival,
s, mindent lebontó fehér fényében sorsom
szobra büszkén áll majd... körbejárom,
s megbánva megcsodálom...!
Gyengéd, fehér hullámainak segítségével
lassan-lassan, örök-helyemre rátalállok.

1993. május

SÖTÉTKÉK BÚCSÚ A XX. SZÁZADTÓL

A hang azé, ki Ábrahám sírjára gyermek-virágot ültetett:

Még nincs sötét... Benjámin, de már alkonyodik!

A szellem fénye undorodva megtorpan, tétován olykor még
erőlködik.

A Szeretet születésnapjára készül a képmutató világ
- Szent Évében -
a száztizenkilencedik.

Sóhajts mélyen, Benjámin, hiszen búcsút int a század,
a huszadik!

Tudod, a hitleri... a schweitzeri...

Melyik?

Tudom már... a hegeli... - állatvilág - a POLGÁRI!

A kiválasztott nép bálványt imád... borjút... az aranyat...

Mondd el, Benjámin: mi változott itt?

Ma már a jó Mózes sincs...

Vigyázz hát Benjámin, gyorsan sötétedik!

Búcsúzik a század... a huszadik.

Azt mondd, világos van a pénzed fényénél!?

No, de az Igaz-fény: a szellem, a ráció, a reneszánsz...
a szellemi farkasvakság járványos méreteket ölt, amikor
sötétedik...

Benjámin, nyisd hát ki szemed, tombol a világ...
a száztizenkilencedik!

Remegő kezű anyák gyermekeket lopnak kórházak küszöbére,
csinos testükkel hangtalanul menekülve fulladnak bele a
világ-éj-sötétjébe.

Elevenen, emberek halnak fagyhalált.

Hol van már kínzó háború, papírtalpú-bakancsos dermesztő
halál?!

Béke van! Nincs háború!

Tudod, Benjámin a hegeli... az állati... a polgári!

Fagyott kezű gyerek majszolja kukából a kenyeret,
szurtos képű - látszik rajta - nem evett még eleget.
Templom lépcsőjén nyomorog az ígért polgári jólét,
s kérdő szeme reménnyel telve mosolyog.

- Mondd, bácsi... tényleg születésnap lesz!?

Kétezer éve már annak, hogy megszületett,

Földre érkezett a szeretet...?

Mert tudod, az bizony jó sok év...!

Mi azóta várunk itt, a templom küszöbén...

Biztosan szép születésnapja lesz habos kávéval,
forró kaláccsal, no meg jó sok tortával...

Álmodom vagy igaz, vagy tényleg csak mese volt...
melyben egy FAJ ringatta önmagát
oly hosszú időn át.

Talán mégis a kínai bölcs, az álom-pillangó... a való?

Vajon a Szeretet álmodja a nyomort... nem... nem
vagy mégiscsak fordítva...?!

Zúg a fejem, kábulok.

Önemésztésbe kezdett a FAJ... ez az egy már bizonyos,
a FAJ... a hatalmas, a világot legyőzni akaró emberi.

Csak csendesen, hiszen már száz éve besötétedett a szellemi világ... búcsúzik a század...
a huszadik, a hitleri, a schweitzeri... a polgári!

- Miért nem jön értünk el a Szeretet, a Jóság?
 - húzódik hozzám közelebb, s rémülten kérdezi, az orrát mélyen kabátjába töröli.
 - Mit mondhatnék!?? Nem tudom! Talán szégyelli...
 - Szégyelli...?
 - Szégyelli, hogy a világ Őt meg nem érdemli!
- A világ tombolva táncol borja körül, emészti önnön magzatát,
lopva csempészi idegen küszöbökre...
jövőjét megtagadva, szabadulni igyekszik.
De hiszen ez borzalmas... szellemi lidokain.

Fajtársát fagyhalál emészti el elevenen, örökre...
Miért születne Ő meg ismét, miért... hiszen ez a világ...
azóta is... Barabásért él!

Talán mégis schweitzeri, a jelen világnak hátat fordítva,
a világ dzsungelében gyógyítva,
egész életünkben csak jót cselekedni,
felhők fölé emelkedve a gonoszra lesújtani...!?
Filozófia... szellemi hanyatlás...!? Jószándék...!?

A kukában a kenyér befejezte az erjedést,
kovász nélküli, savanyú... már kétezer éve: tegnapi!
Ó, szegény Benjámín! A rongyokban olykor gyilkosan őszinte a
becsület... Ám mit remélsz ott, hol a tenger is HOLT?
Hisz TE mindig is ott éltél, Benjámín!

Kecskemét, 1999. január

PIROS, KÉK, ZÖLD...

Amikor megvillan a kés hideg fénye,
a Szent könyvre fröccsen a milliárd-szívű Bárány
agyongyötört, meleg vére:

Ki fog tágulni a tér, minden olyan távolinak tűnik majd,
hideg lesz, fázni fogtok,
és a végtelen térben, egy távoli, fájdalmas szisszenéssel
örökre elszökik az energia...

1989

ÉRTETEK...

Itt éltem köztetek, jobb sorsra érdemes földi emberek.

Egyetlen kincsetek: önpusztító létetek!

S, mégis itt vagyunk mi... értetek!

Érted, ki pénzért embert ölsz és

érted, ki saját éjszakáid perceit áldozod föl,

vörösén égő szemmel, hogy embert gyógyíthass.

Érted, ki vödörbe folytod önnön magzatod és

érted, ki örökbe fogadsz csecsemőt, kit más elhagyott.

Érted, ki ingyen tanítasz gyermeket a jóra és

érted, ki könyvet égetsz!

Érted, ki bombát tervezel... önmagadnak is!

Érted, ki kórházat, iskolát rajzolsz ingyen.

Érted, ki ételt hánysz, mert annyit ettél és

érted, ki elpusztulsz egy éves korod előtt - éhen.

Érted, ki verset írsz, ezzel mutatod a jövő útját és

érted, aki kitéped a költő nyelvét s a stadion füvére dobod!

Hát kik vagytok ti?!?

Emberek!??

Mi az, hogy EMBER?

Az állat nem tervez bombát,

Te szélsőségektől terhes, ellentmondásos világ!

S, tudod ez az a világ, ahol már rálöttek az elnökre és a pápára,

ahol rózsák borítják a véres járdákat,

ahol naponta ötvenmillió ember hal meg éhen

vagy gyógyítható betegségben.

Ugyanakkor fennkölt, büszke beszédek harsogják,
hogy jól van ez így!

Hát ébredj, pirkadó értelem,
és győzd le önmagad gonoszságát saját lelkedben!
Bár olvastam a bölcsek könyvét, s ismerem az igazság
 árnyképét,
mely szerint új életben hinni csak az képes,
akit a jelenlegi kellőképpen
MEGGYÖTÖRT!

1989

AZ ŐRZŐKRŐL...

Őrző vagyok! A Tiéd s az alvó városé...!
Csend vesz körül, még egy kukát sem borít fel senki...
Őrző vagyok! Amíg itt „lenn” gyakorlom azt, ami lényegem lesz
odaát... majd vigyázok!

A város alszik, mélyen vagy lázasan, nyugodtan vagy fáradtan,
mosolyogva vagy rémálmaitól leizzadva... de alszik...
Alszik még a feketerigó is, ki a hajnalt köszönti majd holnap,
mikor égő szemem puffadt héjai alatt eloszlik az elmúlt nap.

Fáradtan mosolygok majd reád reggel, Napcsillag.
Az Őrző mindig egyedül van, reá senki nem vigyáz...
gondolják...

Pedig az éji csend őrzi jól szent titkait:
puha, mélykék függőnye mögött a
Napcsillag elbújik...
s, csupán az Őrző ismeri, hogy
esthajnalá
változik!

2001. április

A CSEND

Őrült talán, ki a csendről verset ír!?
Igen! Őrült és vakmerő, sőt bátor!
Hisz' a MINDENRŐL verset írni nehéz...

A CSEND... az KINCS...
a világ kincse és lényege.
Mindenkiben Ő él, de léteznek oly' emberek,
kik képesek kifejezni is.
Zeneszerzők, költők, írók...
A CSEND olyan, mint a FÉNY,
melyet lehet festeni, meg lehet hallani...
Képtárban hallgatni a fényt...
Koncerten figyelni a csendet!
Mily' plasztikus élmény!
Új dimenziók, új világok kapuja...
fény és a csend-harmónia.

A Csend, melyet egy dallam ver föl nyugodt létéből,
egy zaj, egy nesz hasít ketté... zúz darabokra,
s csendben tűri fájdalmában.

A Csend, melyben csecsemő sikít fel hirtelen
álmában az elmúlt napot látva.
A Csend, melyben beteg nyög föl kínjai közt,
könyörög a kenetért... csendre vágyva!
A Csend, melyet füstös kocsmákban részeg
ordít ketté duhajában.
A Csend, melyet kéjes nyögéseket követő kacaj
bont fel gúnyolódva...

A Csend, amelyben siket ember mindent meglel,
mit ép társai soha...

A Csend, amelyben fest a festő, töpreng a filozófus,
operál az orvos és ír a költő...

A Csend, amelyben ott lakozik minden gondolat,
amelyben Angyalok rajzolnak
ELEKTRONHEGYŰ TOLLAL
MÁGNESES TEREKET!

A Csend, amelyben zajos anyaggá üresedik
a gondolat,
mozgó üresség az anyag, melyet
hatalmas feszültség tart
formájában,
s ha elnyugszik ez az örült vágy,
- vad indulat, víz molekulába rejtett elektromos
potenciál -
marad újfent a Csend, melyet tobzódása után
az emberi elme *halálnak* „lát”...

A Csend, melyben harmatcsepp válik zöld párává,
benne algák törnek a magasba
újabb életet szülve új bolygókon
meghódítva színpadnak az anyagbuborékot,
üres lét őrzöngő forgásához.

A Csend, melyben Isten érez mindent:
anyagot, energiát, hegyet és folyót!
Benne minket mozgat a LÉT-VÁGY,
mely lelkünknek hatalmas étvágy,
hogy holnap ismét elejthesd a „vadat”,
amelyért pénz jár!

Önálló mozgásod - üres anyag -
GROTESZK, ABSZURD és olykor ÖNTELTEN OSTOBA!

Maradtál volna csak szelíd elektron tengeredben
egy hullámnyi öntudat...
melyen, mint tenger parányi fodrán
olykor megvillanhat a
hajnal-csillám.

A CSEND TERE... A TÉR CSENDJE

Menj!
Próbáld ki egyszer... csak egyetlen egyszer
- legalább -
képzeletben, gondolatban.
Ismerd meg ŐT:
a Csendet.

Sötétkék égbolt mélyén lakozik...
fenn, magasan
a végtelen mélységben.

Nem kell, hogy messzire menj!
Jegyed ide szól, csak néhány ezer
kilométerre... a magasba.
Mondjuk a Föld és hold között.

Ülj csak csendben... élvezd!
Fenséges, hús a Csend... idefenn.
Csillagok ragyognak kék tengeren.
S, lenn... odalenn?!
Dübörög a semmi, a Föld, az üres buborék,
a csapdába esett anyag.
A díszletek... díszlete, hamis illúziók
színpada...
Ám idefenn szabadon lebeghetsz
a tiszta energiában.
Boldogan viháncolj, csapkodj karjaiddal
míg odalenn csupán az üresség táncol.

Te itt fenn létezel.
Úgy érzed, hogy üresség - csupán - a végtelen,
amelyben boldogan lebegsz!
Holott LÉTÉRZETED
kezdeteitől fogva
HAMIS!!!

Anyagi mivoltod, TESTED, mint szupravezető,
ellenállás nélkül lebeghet át
a TÖMÖR energián!
Csiklandozva Őt, ki mindezt nagyon élvezi.
Teremtménye vagy s boldog, ha benne lebegsz.
Önnönmagába teremtett téged.
Benső fájdalma hatalmas feszültséggé fokozódva
tökéletest alkotott.
Gömbfelszínre HÚZZA szét
az üres anyagot.

Reá vetíti léted illúziójának színpadát,
gömb-felszínű mozivásznát,
bolygód felszínét,
melyen te, mint buborék felszínén jársz.
Ám Ő „kívülről” mindent érez, s ha kell, LÁT!

S, a fénytörő hártján megjelenik a szivárvány.

Buborék-lét színpadán szerepel egy gyermeki-horda,
ki még csak most tanulja...
elengedett kézzel miként ne hulljon
folyton-folyvást vissza a porba.
TÉRÉRZÉKELESED fejletlen még
kicsiny ember, hogy megértsd:

gyönyörű gömb - kék buborékodban
csak óvatosan lépj,
hiszen nem is gondolnád, mily' érzékeny
ATÉR...
a Csend... a KÉK!

Ha majd egyszer felfogod,
mit Lederman alkotott...
Köszönni tudsz majd Neki,
s hálát rebegni ajkaidon, amiért
Ő
téged megalkotott...

2003. január

AZ ÉLET-FOLYÓ...

Hová tűnsz el Élet...
friss páráként a folyó vizével...?!
Alig kortyolhattam még lelkem-kibontó
keserű ízéd.

S, máris az Alkony csillámló szikrái kacagnak sima,
időtlen arcodon.

Hová rohansz, mondd?
Magasságos hegyek hópihéinek milliárd lelkei
folyammá egyesülve,
életté olvadva tolongnak mögöttem!

Vár a tenger... - csobbanják hangosan.
Közös hitükben
eggyé burkolva... locsogják:
Vár az óceán... s majd a lélek-pára,
melyből ismét hópiheként hullik alá a világra...
az élet.

Beléd markolok merengő mosollyal...
s Te kacagva omlasz szét ujjaim közt,
csiklandozva,
mintha soha nem is fogtalak volna!

Hajlott koromra oly édessé váló ízéd, nekem ajándékozod,
hogy vágyjak rád majd az örökkévalóságban, újra.

Lágy felszíned kvantum-hullámai fölött
még csalóka vágyaim villódznak.
Nytott tenyerem a Nap felé fordítom...
remegő ujjaimon napsugár-tánc.
S, egy röpke pillanat múlva már senki sem tudja,
hogy itt jártam,
beléd markoltam, eggyé váltunk,
s Te kacagva, szétfolyva, elsimítva kezeim nyomát...
feloldod éltém-italát.
Csak folyasz, folydogálsz az Idő-Tenger végtelenjén
tovább!

Még visszapillantva... felszíneden homályos arcom remeg,
kvantum-köreid vonásaim húzzák szét
s iménti arcom helyén
már ismét a lenyugodott,
hűs kvantum zenél!

REPÜLNI TANULTAM...

Emlékszel még a homokozódra...?
A tóra, füre és a kis napozódra?
Nem szülők vigyáztak rád, nem bizony...
hiszen őket is kölcsönbe kaptad... Tőle!

Végig veled volt és van...

Egy váratlan pillanatban majd neveden szólít...
Meglepődsz, levegőt se kapsz,
s mielőtt ijedtében szíved megállna...
jelzi csupán, hogy tud rólad...
Senki se fog hinni neked, ám te hitetlenkedve,
de mégis megváltozol...

S, mikor majd bokáig jársz ismét az őszi avarban...
mosolyogva minden kisgyermekre...
mélyeket lélegzel abból a világból, amelyben még létezel...
megragadva minden pillanatot,
tudod már, hogy egyszer vége lesz...!
S, kezdesz kíváncsian fordulni a
„mi lesz azután”
felé...!

Ő pontosan tudja majd, hogy megérett a lelked!
S, hogy milyen lettél??
Azt mondják, csak rajtad állt...
hiszen egész élteden át tenmagadban őrizted a halált!

Parkok csendjében, padon üldögélve,
Angyalokkal beszélgetsz...
s egyre kevésbé érdekel már az emberi világ...

Riadtan röppen fel egy vadgalamb...
egy gyermek lépte zavarta meg a szunnyadást.

Minden egyes szárnysuhanásnál
lágyan öleli magához a léget,
amely biztosan fenntartja őt...

Imígyen öleli lelkem is életem minden egyes pillanatában
Őt...
aki fenntartja létem, mint galambot a lég,
vagy mint a végtelenbe vesző óceán...
a szivárvány ívét!

S, kis idő múlva arcom csupán az idő-párán sejlik át...
Mikor majd társaim is elvonulnak csendesen,
kik ismertek engem testemben...!
Lelkemben...?

Olyan mintha nem is léteztem volna...
csupán parányi álom voltam...
Önnönmagam hasznára
az Úr
tervezőasztalán.

2013. november

MILLIÓ FEJŰ GYUFASZÁL...

Sötétkék nyári éj égboltjában rejtve, Földön-túli, úri csendben
milliárdnyi fényszilánk ragyog.

Pont olyan csendben, mint egy 15 éves gyermek szívében,
aki már érti a fogalmakat, ám a mögöttük megbúvó
összefüggéseket még nem!

Nem érti még valójában mit takar a szó,
milyen rejtett összefüggést hordoz
a soha ki nem mondott gondolat.

Itt szüli majd meg a tapasztalás
az angyal-létben nélkülözhetetlen KREATIVITÁSt.

A gyermekszívben is milliónyi pici fénypontocska,
hiszen addig csupán iskolai „programbetöltés” folyt,
s negyven éve marad csupán az örökkévalóságból,
hogy egységes, erős fénné gyúrja majd Önnönmagában
a fény-pont mátrixot.

Egyedül Te döntesz... EMBER-testedbe zárva,
amely életidődön át, az érzékelve-lét során
nem egyebet, mint a tapasztalást szolgálja!
A tapasztalás az az eszköz, amellyel formálhatod
és teremtheted magadban a FÉNYT!

Minden felelősség a Tiéd.
Elveszel-e majd örökre ATÉR-ben,
vagy Isten adta lehetőségeddel élve
idős korodra tested anyagát felélve...
kifejlődhet benned az IMÁGÓ-LÉLEK!

Ez nélküled nem megy!
Bizony, tapasztalásod ezer-sora szüli majd meg...
a lelked!
S, mint az anyaméh burkát átszakító orvos...
gyermek születéskor,
úgy fogja öreg korodban átmetszeni szíved falát a halál,
s egy pillanat alatt állítja meg örökre Nap-diktálta ritmusát,
hogy megszülethessen, mint burokból a gyermek...
testedből a *lelked*,
az életidőd során szívedben fejlődő
„Fénysugár”!

Ne hagyd kihunyni hát a millió kis fénypontocskát!
Egyesítsd őket élted során csendben, mosolyogva,
hogy mikor rád talál majd az utolsó nap,
boldogan törjön fel szívedből
a Lélek-virág!

Sok fény-magocska testvérünkben hiányzik az
Ön-alkotó Tudatosság.
Fiatal korukban oly önzetlenül ajándékba kapott,
szívükben pislákoló millió fénypontocska
lassan, csendben, elenyész,
kihuny örökre elfogyva... s szétporladó ateista testükben
anyagmorzsákként vesznek el örökre... ATÉRBEN!

Mint a Földön szétszórt ezer-fejű gyufaszál,
hiszen bármelyikből lehetett volna lélek-láng,
ám az idő-útján elveszett a beljük zárt lehetősége,
önzetlen adottsága egy sokkal magasabb lélek-Létnek.

Erős hittel várom én is a rám köszönő Napot,
minden csendes hajnalon,
hogy nap, mint nap tanulságos történeteket meséljen
a párás, fülledt alkonyon...
S meleg sugaraival óv, gyengéden körülvesz,
mint egy inkubátor,
miközben én saját magam örök-létét alkotom.

Ennyi hát az ismeret, a nagy titok...
Életutamon áthaladva, testem halála által megszülető lelkem
önmagam alkotom.

A Föld felszínén ember-karaván mozog.
S, hogy ember szívében születő fény-lélek energiája mennyire
lobog?!?
Azon múlik immár, hogy ki mennyire engedi, hogy átjárja őt
Isten!
Mint ahogyan a láng is akkor lobog könnyedén,
ha átjárja őt észrevétlen, tapintatos gyengédséggel maga;
a lég!

Tudod... Egyedül fogunk ülni mindannyian azon a hajnalon,
mikor remegő ujjaink közül a Nap fénye lassan,
csendben, ám végleg elcsorog!!!

NAP, VÍZ, KVANTUM-HULLÁM...

Itt
anyag lesz a gondolat,
s Nap fénye járja át,
mint film szalagját a vetítógép-sugár...

Itt, hol testet öltött az Ige... s Főnévvé vált...

Mozgásba lendült az anyag
az Idő filmszalagján.
Halkan, zümmögve forog a Föld-gép
az Űr csendjében tovább, mint... csendes suttogás.

Megannyi tömeggé lényegült víz-itatta Napsugár...
járja kvantum-zenére élet-táncát a Hold-Világ.

Pára, fény, lélek... elektronhullám...
egyre lágyabb világ...

S a Főnévből ismét Ige... s anyagából Napsugár.

TÁRSAM...

Tudod jól, hogy „Itt” voltál!
Három dimenzióban álmodtál...
Élet-nevű néhány boldog évtizeden át...!

Valóban létezett...
s felülről hullt alá szikrázó ékszered...
Életed és Végzeted.

Tudtad jól; TOLVAJ az IDŐ!
Egyik nap még gazdag vagy,
másnap már kisemmizett, koldus szegény!
Szempillantás alatt elsuhan...
az anyagba bemerített érzékelve LÉT!

Hívogat a fény, mely éltet,
ám időd végére mégis csak
ELÉGET!
S, ettől lelked lassan... önnön tudatára ébred.

Fenn, a toronyban csupán az öreg visszhang
kacag már helyettünk.
S, a lelkünkön átcsorgó esőben,
egy régi nyáréjszakán megérkezve...
együtt megfürödtünk...

ÉLETKÉP...

Festett indián figurák kisbiciklin csengetnek a körhintán.

Zsebbe tett kézzel, fázósan didereg az olcsó-világ!
Kávé illata kiált a téiben, híg forraltbor-varázs fahéj íze
füti ellened alattomosan szíved ritmusát.

Arcára fagyott nagy szemekkel szalad egy kisgyerek:

ma este ő lesz itt minden, ami remek!

Lemaradva mögötte apja ordít rá;

„Nincs pénzem! Gyere!”

Kézen ragadva rántja, vonszolja át maga után
a lakótelepi füstös kocsmá ajtaján...

Az apa kezéből csikk-parázs hullik alá,
s még pördülve egyet, szikrázva a hóban,
kioltja a rideg, fagyott sár...

Mint önnön gyermekeinek lelkét
a képmutató, hazug világ!

TALÁLJ MEG ÚJRA...

Egyszer majd találj rám újra...
Kedvenc dallamodat dúdolva,
oly szépen, ahogyan Te szoktál...
mosolyogva!

Egyszer találj meg újra...
olyan Szent csendben burkolva,
mint az oltárunk csendje.

Csak hajad lebbenjen
újra meg újra, Nap törvénnel átítatva,
huncut mosolyodat rejtve...
Elébem toppansz... csillogó szemeiddel
álmomban...
mint egy Tündér.

Hadd kérjem... találj meg újra.
Csendben... nagy titokban,
úgy mint régen... a világtól elbújva!

Találj rám, mielőtt késő lenne,
s időnk elmúlna.
A végtelen Tér mélyén felhangzó hívó szóra
szívünk dobbanása végleg elsimulna...

NAP-ÓCEÁN HAJNALI „HULLÁMOK”

Szemeim látóidegében szén- és vasatom.
Remegve, rajongó kvantum-ritmusban
figyelik...
mit mesél Anyjuk, a Napkorong,
itt az óceán nyirkos fövényén,
ezen a hús, nyári hajnalon.

Némán nézem, miként emelik fel atomjaim szülőhelyét,
a Napot,
vidám sirály csapatok.
Lelkem hallgatja a zenét, melyen párbeszédük hullámszik
mágneses hárfa-húrokon.
Meghatódva Anya-gyermek párbeszédén
szemeim némán hízó könnycseppjében
víz indul haza oda, hol született...
egy réges-régi, párás hajnalon.

Lábamnál tajték hullámokban öröm-sistergéssel oldódik fel
a nemrég még engem alkotó könnycseppecske...
Néma csendben, hunyorogva nézek utána...
el sem búcsúzott!

Vízből, szén- és vasatomból épül fel
a **Napban született ember!**
Elektron-hullámokkal átszőtt agyában
tekint vissza Önnön magára...
Vajon miből vagyok és ki vagyok...?

„Én” vagyok hát, az óceánból származó víz és
a Nap magjából útra kelt atom...!?!
Csupán ennyi lennék, vajon?!

Hát ilyenek... errefelé, a parti-főveny homokján...
a könnyel-telt, párás
angyal-hajnalok...

TETTEN ÉRT IDŐ

Fákról hulló levél alatt, mohaszőnyegen porhad a múlt,
Korhad az avar.

Múlt mámora foszlik össze nyirkos erdei ködben
Oldódik hó alatt bú, öröm s harag.

Korhad a múlt, televénylakó menekül riadtan,
Szelíd őz lába taposta avar alatt.
Bölcs pókok mentik éltüket,
Átszűrődő fény-oszlopokon kúsznak magasba.

Nyirok, homály, sötétség...
Ő tehát a tetten ért, rajtakapott IDŐ,
Mely láthatatlan ugyan, ám az erdő
Megfesti, kivetíti emberi szem számára
Láthatóvá teszi.

Fellebbenti fátylát, kacagva tavaszt játszik,
Télen csikorgó foggal álmodik,
S, bágyadt mosollyal köszönti az őszt.
Nyáron tespedt, lusta...
Ő hát, az IDŐ!

Láthatóvá válik, mikor önmagában oldja fel az erdőt...
Alattomosan bekebelezi lakóit,
Majd csiklandozva újabb életre kelti... a benne lakót,
Megbámulva önmaga csodáit
Nyári záporral siratva meg
madárdalt és rovarzsongást.

Anyagi Kvantum- és Termodinamika rajzolta erdőben
ÉRZI át bizsergető életének illúzióját az;
ENERGIA...

Gomba, fű, fa tetején rikító levél,
Fészekben gyíkfarak, tojás-temető...
Álmodja, hogy Ő MOST itt az erdő,
melyet önmagában old majd fel lassan, a tetten ért
IDŐ!

SÁRGA FÉNNYEL A HÁTTÉRBE...

Elrejtettek engem... magam elől a gyávák.
Féltek, hogy igaz a gondolat.
Holott játék volt az élet csupán?
Benne megannyi valóság.

Pedig értük változott az anyag... fénné,
gyertyaként az asztalon, éjszakákon át.

Könnyező égbolt színes ceruzákkal festett boltíve alatt
viháncolt lelkem, pajkosan... kopott ruhájában.
Hol ecset, hol toll cikázott ujjaim közt
papíron, vásznon satnya nyomot hagyva
a fennkölt GONDOLAT.

Másoltam, csak szorgosan egy élten át,
mit angyalok súgtak tudatomba.
Ha engedték, boldog is voltam.

Harc nap, mint nap, megannyi kárba veszett idő,
álruhás élet... hogy elfogadjanak!
Csak a csend - melyben angyalok daloltak tudatomban -
volt igaz énem rejtett lényege.
Egy-egy röpké pillanatra felszökkenő angyalkacaj,
melyben időt kap a lélek, hogy fellélegezzon
az anyag szürke súlya alatt.

Szívverésem, melyet hangulat lassít vagy hajt,
megszűnik-e dobogni,
ha már nincs többé kinek dalolni!?

A BIZONYÍTVÁNYOM

Széthullott betűket sodort elém az idő,
versekbe, olykor prózába tereltem őket,
így lettem tükre létezésüknek...

Parasztok közt parasztként,
tudósok közt tudósként éltem,
hogy másságommal meg ne sértsem...
bontakozó értelmüket
melyet, mint éretlenek...
nehezen tűrnének.

Gondoltam, így talán könnyebben
élhetek majd köztetek,
elvegyülhetek!

Szerepem megunva, majd egy őszi reggelen
vidáman felpattanok és letörlöm
élet-táblám, szép tisztára...

Aznap én leszek az
Ügyeletes... tanítómra várva!

Vizben oldott szivacs testem,
kréta-csonk élményeim közé rejtem.

A csengő hangjától többé nem szorongok,

Alkotóm elé állok...
áldott mosoly remeg majd arcomon,
szemeimből könny-gyöngyök peregnek...
kicsit szípagok,
s remegve tartom majd öreg kezeimben:
ÉLET-nevű bizonyítványom...

2016

All Rights Reserved ©

Az emberek szeretik a fényt, de még azt sem tudják, hogy részecske-e vagy hullám. A tudósok szerint mindkettő!

Megszületnek. De fogalmuk sincs, hogy miért és „honnan”. Azt pláne nem tudják, hogy a halálukat követően mi fog velük történni. Így hát sokan „hisznek”. Vannak olyanok, akik szeretnék tudni is, hogy miben hisznek. Persze nagy vitákat tartanak a témáról csoportokba szerveződve, már évezredek óta. S, mikor elfogynak az érveik, akkor egymásra támadnak nyers erővel.

A testüket már ismerik, legfőképpen egy Leonardo Da Vinci nevű, mindössze néhány száz évvel ezelőtt élt úrnak köszönhetően. Szerelgetik is olykor... Ezt nevezik ma orvostudománynak.

Azt már sejtik, hogy ebben a testben van „valami”, amit személyiségnek, tudatnak, legfőképpen én-tudatnak szokás nevezni. Egy bizonyos C. Jung nevű úriember ezt már régen elmagyarázta nekik. Ennek a személyiségnek egyik alkotóeleme az intelligencia.

Kinek több, kinek pedig kevesebb van belőle.

Ezzel a fizikailag közvetlenül nem megragadható tulajdonságukkal – az intelligenciájukkal – igyekeznek értelmezni az őket körülvevő dolgokat és eseményeket. Ők úgy nevezik, hogy a világot!

Jómagam 35 éve írok, de csak 2017 óta publikálok. Megkíséreltem prózába foglalni gondolataimat: regény, kisregény, dráma. Aztán megértettem, hogy a nagyon fontos gondolatok vers formában tömörebben átadhatók azok számára, akik valóban szeretnék megérteni a Természet és az ember által alkotott társadalom „titkait”. Így született meg ez a kötetnyi válogatás az elmúlt 35 év alkotásaiból. „Örökérvényű sorok! Amelyek megpróbálják a filozófiai gondolkodást a költészet szintjére emelni, vagyis a költészetet filozófiai magasságokba helyezni!” – mondta egyszer egy brit irodalomtanár, amikor a British Múzeum olvasótermében beszélgettünk. Ezt szeretném most megosztani veletek, nehogy titokban maradjanak beszélgetéseink egykori elemei.

A versek stílusa?! Nos, stílust nem utánozni kell évtizedes vagy éppen évszázados algoritmusokként, hanem... újat ALKOTNI! Mégpedig a mondanivalót leginkább kifejezni képes stílust. Igyekeztem mindent elkövetni, hogy ennek eleget tehessek. Reményeim szerint így szülnek majd gondolataim újabb gondolatokat... bennetek!

Köszönöm, hogy elolvassátok!